

THE LUTHERAN

UNIVERSITY HERALD

No. 18.

Tacoma, Wash. Sep. 25, 1894.

Vol. 4

Se det Guds Lam!

D hvilket Søn at maatte se,
At Gud er alles Spot og Spe,
At han maa tage Hug og Slag
Dg have kjendt sin Langfredag.

En Krone udaf Tornebust,
Dg altid mærk og altid huff:
Hans Kongestol er Korsets Træ,
—Hans Hyldest er kun Spot og Spe.

Han Korsset selv maa bære frem,
Dg aldrig det i Sjælen glem,
At han, som Korsset bære maa,
At Verdens Synder ligger paa.

Er det da Under, at han maa
Bedrøvet indtil Døden gaa—
At han maa svede blodig Sved,
Naar Verdens Synd ham trykker ned?

At Gud forladt, den sande Gud,
Ja dette raaber han jo ud!
Han blev forladt i vores Sted,
Thi for vor Synd var det, han led.

Men for vor Frelses Sag han stred
Han tog vor Synd og for den led.
Dg før hans Hjerte brast, det løb:
Fuldbragt! Forsonet, hvad vi brød!

Staa stille under Korsets Træ
Der staar du trygt i Ly og Læ
Der vover sig ei Satan hen,
Thi der staar du i Kristo ren.

Se ham i Troen, rigtig an
Den sande Gud, din Frelsermand,
—Da ser du Naade, Naade blot
Dg Jesu Gjerning er dig nok.

Til Golgata fra Sinai
Fra Lovens Dom at slippe fri,

At se i Jesu Død og Saar
Sin Frihed og sit Barneaar.

Det er Guds Barnets store Ret
Til Korsets Træ der gaa det let;
Thi Intet selv, men Alt i ham,
Der tog dets Synd og bar dets Stam.

Med Tak og Pris det ser berøgen
Pris tusind Gange om igjen.
Til Døet brister, der det ser,
Til Salighed det ved ei mer.

D. Jonassen.

Vor Skole.

(Slutning.)

Hvad denne vor Skole kan blive til, enten en god eller da rlig Skole, om dens Frugter og Virkninger bliver store eller smaa, det er noget, som Tiden maa afgjøre. Vi ved kun, hvad vore Hensigter er, og hvilke Arbeidskræfter, vi raader over. Hensigterne med Skolens Oprettelse er som før fremhævet, at give vor lærelystne Ungdom Anledning til at lære baade verdslige Fag og Religion uden Fare for Aa-virkning af falskstroende eller vantroende Lærere. Det er slet ikke bare Lærdommen og Dygtigheden til at undervise andre, det kommer an paa hos en Lærer. Den Tro, han har og be-kjender, og Maaden, hvorpaa han i Ord og Gjerning be-kjen-der sin Tro, er af stor Betydning baade for den enkelte Discipel og for hele Skolen. Fra Læreren udstrømmer ligesom en aandelig Luft, der omgiver Disciplene og gjør sig gjældende, bevidst eller ubevidst, gennem hans hele Undervisning og i hans Omgang med Disciplene ellers. Hvis alle Lærere ved en Skole er bejælet af den samme Aand, og samme „Aand“ ud-gaar fra dem alle, saa vil Disciplene overalt og altid staa under den samme Indflydelse, og denne Indflydelse vil i mange Tilfælde have større Betydning for Discipelen i frem-tiden end de Mundstaber, som han har samlet paa Skolen. Naar da de, som har med Anstaltens Bestyrelse at gjøre, har et aabent Øie for Tidens Krav og, saa godt, de ved og kan

retter sig derefter, saa er det grundet faa om, at Skolen vil bære gode Frugter. Men her maa man have Taalmodighed og ikke vente for meget strax. Ligesom man ikke maa vente en Mand's Arbejde af en ung Gut, saa maa man heller ikke vente, at en Skole, som netop begynder, skal i det første eller andet Aar kunne stilles ved Siden af en gammel Skole, som kanske ogsaa har haft langt større Midler at raade over. Saadan Sammenligning vilde være uretfærdig.

Det har været sagt, at Sandisen for den Uddannelse, som vor Skole vil og kan byde, er mindre i Vesten end blandt Nordmændene i de østlige Stater. Dette kan gjerne være, men derom kan endnu ikke siges noget vist; der har endnu ikke været Anledning til at prøve det. I dette første Skoleaar vil det vel komme til at se ud, som om denne Sands næsten ganske manglende, da Skolen er oprøvet og lidet bekjendt, og fremfor alt Tiderne er saa trange, at endog formuende Folk, som gjerne vilde give sine Børn saadan Skolegang, tvivler sig ved at sende dem. Vi er forberedt paa, at Egningen vil blive meget liden fra Begyndelsen, men dog maa Begyndelsen gøres engang og da bedst jo før jo heller, vi indser ikke, at der vindes noget ved at udsætte endnu længere.

Vi kan nok desværre ikke opfylde alt, hvad vi har lovet med Hensyn til Displines Bekvemmeligheder under deres første Ophold ved Skolen. Der bliver f. Ex. ikke nogen elektrisk Belysning i dette Aar. For Displinen har dette liden Betydning. Det Bryderi at tænde en Lampe en eller to Gange om Dagen, kan de jo have et Aars Tid, naar de derved kan spare os en Udgift af flere Hundrede Dollars. Det værste ved den Omstændighed er, at Faren for Ildbrand vil blive langt større, naar almindelige Lamper skal bruges. Det kan ogsaa gaa saa, at ikke engang Varmeapparatet kommer ifland i Høst, men at vi maa hjælpe os paa en eller anden Maade med Ovne. Det er jo ikke bekvemt, men dog ikke værre nu, end da vi gik paa Skolen, og det var i et koldere Klima end dette. Ogsaa her er Faren for Ildbrand den betænkeligste Side af Sagen. Smidkterid haaber vi endnu, at det skal lykkes at faa Penge til Varmeapparatet; det er noget, som vanstelig kan undværes.

Men, gaar det ikke i alle Stykker, som som vi ventede og ønskede med Anstiftelsen af disse Ting, saa har vi i Valget af Lærere været heldigere, end vi turde haabe for et Par Maaneder siden. I det Stykke ser det ud til, at Skolen allerede fra Begyndelsen af bliver vel udrustet. Dette er dog Hovedsagen ved en Lærestanstalt. De ansatte Lærere er efter det Kjendskab, vi har til dem, haade dygtige i sine Fag og tillige dannede og kristeligtsindede Personer, hvis Indflydelse paa Displinen burde ventes at blive til Betsignelse

Gavmildhed.

Der er vist ingen sand Kristen, som troer eller vil paa-
saa, at han bliver salig formedelst sine gode Gjeringer. Tværtimod; han gjør gode Gjeringer, fordi han er salig. Det er: ved Troen er han forenet med sin Frelser, har i ham sine Synders Forkælpelse og eier som Arving det evige Liv. Naar han nu betænker sin egen Uværdighed og den store

Kjærlighed, som Gud har vist mod ham, saa tænkes der hos ham en hjertelig Gjenkjærlighed, som driver ham til at gjøre godt, og saaledes bliver det Kristi Kjærlighed, som tvinger ham dertil. Han vil da betragte sig selv kun som en Hus-
holder over Guds Gaver og bruge al Flid og Trofasthed for at anvende det altsammen til hans Gode, og Velbehag.

Det er visseelig sandt, at Gavmildheden tiltager mere og mere, og vi vil haabe, at Bevæggrundene, ialfald i de fleste Tilfælde, er de rette, at altsaa de gode Gjeringer gøres med det rette Hjertelag. Naar vi kan saaledes betragte det, da er det en sand Glæde og en stor Opmuntring at ulede og opspørge de store Gaver som bliver skjænk-
et til Skoler og Kirker for hver Maaned i Aaret.

Vi hører jo saa lidet, meget for lidet, troer jeg, om saadan Gavmildhed, undtagen, naar det gaar op i Millioner, da gjør man gjerne for meget af det. Den som gjør godt bare for at blive rost af Menneffene handler ikke i kristelig Aand eller efter Kristi Formaning: „Men naar du gjør Almisse, saa lad din venstre Haand ikke vide, hvad din højre gjør, paa det din Almisse kan være i Gøndom; og din Fader, som ser i Gøndom, han skal betale dig aabenbare.“

Her er en Liste over de større Gaver som er bleven skjænk-
et til Skoler og Kirker, og bekjendt i Aviserne i Løbet af August Maaned d. A. Det ene beklagelige ved denne Liste er, at ingen af Giverne er Lutheraner, saa vidt jeg ved.

Mrs. Mary Stuart testamenterede til „charitable purposes“ \$3 881,156.38. Af dette Beløb fik Kirken Største-
parten som blev delt saaledes: Det Amerikanske Bibel-
selskab \$220,000, Board af Trustees for den presbyterianiske ydre Mission \$220,000, til den indre presb. Mission \$220,000, til et presb. Hospital \$220,000. Opsørelse af presbyterianiske Kirker \$220,000. Til det theologiske Seminar i Princeton \$220,000, til Trykning af Læsning for Søndagskoler \$59,230.79, presb. Board af Education \$59,230.79, et Hjælpefond for trængende Prester \$59,230.79, New York Bibel Selskab \$59,230.79, det Amerikanske Traktatselskab i N. Y. \$59,230.79, Y. M. C. A. New York \$59,230.79, Universitetet i New York \$75,000.00, Presb. Hjælpe Board \$9,500, College af New Jersey \$17,518, N. Y. Missions-selskab 10,000, N. Y. Auxiliary Bibel Selskab 5,000, Industrielle Skole for Piger 5,000.

James Knight, af Philadelphia gav følgende Sum-
mer: Til Reformerte Presb. Kirke \$4,000, Missionen i Syrien 1,000, Missionen i Antiochien fem hundrede Dollars, Missionen i Alabama fem hundrede Dollars, en presb. Kirke i Philadelphia fem hundrede Dollars, en anden presb. Kirke i Philadelphia fem hundrede Dollars.

Mrs. Emily Fitch i New Haven Conn. Til den theologiske Afdeling i Yale Universitet \$50,000.

Mrs. B. M. Hall. Til det Congregationalistiske Missions-selskab \$1,000, Hampton Normal Skole \$500 Mt. Holyoke Seminarium 500, \$8000, delt ligt imellem det presbyterianiske Board af den indre Mission, presby. Board for den ydre Mission og det congrega. Board for den indre Mission.

Mrs. Elizabeth Hoge Pleasanton af Philadelphia. Til „Bethel“ Kirken for Sømænd \$3,000, Board af den presbyterianiske indre Mission 5,000, theologiske Seminar i Princeton 6,000, Board af „Education“ 3,000 den ydre Mission 3,000.

J. H. Kennedy, Alexandria Va. Til Ursinius College i Collegeville Pa. 2,000.

Maatte Herren skænke os alle et ret Sindelag at give med Glæde, efter Gode og Formue, til den evige Høst kommer med rig og uforstyldt Betsignelse. Meyer Brandvig.

Underværket.

(Indsendt.)

Ynglingen Sadi sad engang om Foraaret under Palmerne i sin Faders Have og saa ned for sig i dybe Tanker. Da traadte Nathan, hans Bærer, hen til ham og sagde: Hvad tænker du saa alvorlig paa her under Palmerne?

Ynglingen løstede sit Hoved og svarede: Nathan, jeg vilde gjerne se et Underværk! Det samme ønskede jeg, da jeg var ung svarede Nathan smilende.

Og blev dit Ønske opfyldt? spurgte Sadi hurtigt.

En Guds Mand, vedblev Nathan, kom til mig, og han havde en Granatfjærne i sin Haand. Se, sagde han, hvad der vil blive af denne Fjærne! Derpaa gjorde han med sin Finger et Hul i Jorden, lagde Fjærnen deri og dækkede den til. Da han nu drog sin Haand tilbage, løstede Jordstøvet sig, og jeg saa to smaa Blade komme frem.—Men neppe havde jeg seet dem, før de rullede sig sammen, og der fremkom en rund Stamme, indsvøbt i Bark, og det var tydeligt at se, hvorledes Stammen blev højere og tykkere. Derpaa sagde den Guds Mand til mig: Giv agt! Og idet jeg passede paa, udsprang der syv Grene af Stammen, ligesom de syv Arme paa Alterets Dysestige. Jeg forundredes, men den Guds Mand hød mig at tie og passe paa. Se, sagde han, der vil snart begynde nye Skabelser. Derpaa tog han Band i sin hule Haand af Bækken, som flød forbi, og bestærkede Grenene tre Gange; og se, nu hang de allesammen fulde af grønne Blade, saaat en kjælig Skygge omgav os, blandet med liflig Bellugt. Hvorfra, raabte jeg, kommer denne Bellugt, forenet med denne kvægende Skygge?

Ser du ikke, sagde den Guds Mand, den purpurfarvede Blomst, som spirer frem af de grønne Blade og hænger ned i Klynger? Jeg vilde tale; men en blid Vind svævede gjennem Bladene og stræde Blomsterne rundt om os, som naar Sneen svæver ned fra Skyerne. Neppe vare Blomsterne faldne af, saa hang de røde Granatæbler ned mellem Bladene. Da gik den Guds Mand og lod mig staa i dyb Forundring.

Her laug Nathan. Da spurgte Sadi hastig: Hvor er han? Hvad heder han, den guddommelige Mand? Lever han endnu? Nathan svarede: Sadi, jeg har fortalt dig et Drømmesynd.

Da Sadi hørte disse Ord, blev han bedrøvet i sit Hjerte og sagde: Hvor kan du nævne saaledes at stusse mig?

Men Nathan vedblev: Jeg har ikke stussat dig, Sadi. Se, i din Faders Have kan du se alt dette i Virkeligheden,

som jeg nu har fortalt dig. Er ikke det samme nu med hvert Granattræ og andre Træer?

Ja, sagde Sadi, men umærkeligt og i lang Tid! Da svarede Nathan: Er det mindre et guddommeligt Værk, fordi det sker i sagte Stilhed og upaaagtet? Jeg troede, det vilde være saameget mere guddommeligt.

Vær først at kjende Naturen, sagde han, og dens Virken! Da vil du let lære at tro paa en højere Virken og ikke længe efter et Underværk af Menneskehaand:

Ynglingen stod en Tidlang taus og tankesfuld. Derpaa henvendte han sig atter til Profeten og sagde: Jeg tænkte just paa det Underværk, som Lovens Bog melder os om, Arons spirende og blomstrende Mandelstok. Det var en tør Stok, og dog grønnedes den og blomstredes og bar Mandler i en Nat i Helligdommen. Til en saadan usædvanlig Begivenhed ønskede jeg at være Vidne, ikke blot til Naturens Tildragelser, der rigtignok ere ubegribelige og underfulde, men som jeg er vant til at se hver Dag.

Men fortjener Naturens Værker derfor mindre Navn af Mirakler? sagde den vise Nathan, og vilde ikke ogsaa andre Mirakler ved oftere at gjentages snart synes dig ligesaa naturlige og ubetydelige?

Jeg nægter det ikke, sagde Ynglingen, og Profeten svarede: Have vi først faaet Diet opladt for at se Gud i hans Gjerninger, da forlange vi ikke at se nye Mirakler; thi de første omgive os her i Livet fra vor Bugge til vor Grav.

Sadi laug og begjærede aldrig mere at se et Mirakel.

(Hagerup og Vassén, norsk Bæsebog.)

En farlig Vane.

(Indsendt.)

Mange Forældre have den Vane at kaitisere deres Prest og at udpege hans Fejl, naar deres Børn høre derpaa. Er det da underligt, om deres Børn rive sig løs fra Kirken og maaste endog blive udsvævende? Derfor Forældre synes, at deres Prest trænger en Overhaling, maatte de heller give ham den, efter at Børnene ere komne i Seng, for der er kun saa Ting, der snarere ville vække Uvilje mod Kirken i et ungt Menneske end netop Forældrenes Kritik over Presten. Forældre, som have den Vane at finde Fejl hos Presten, beklage sig ofte over, at deres Børn „kunne ikke lide Præsten“, men de have selv faaet Mistillidens Sæd og have ingen uden sig selv at bebrejde, om deres Børn forville sig bort fra Gud.

(Est. Luth. World.)

—Pater Chiniquy, den berømte udraabte katolske Præst, skriver: „Jeg har været katolsk Præst i 25 Aar og holdt Hundreder af Foredrag overalt i de Forenede Stater, og paa disse Reiser er jeg bleven bekendt med, at Katholikerne især i de senere Aar holder paa at danne hemmelige militære Kompanier under mange forskellige Navne. Disse hemmelige Selskaber er ikke alene godt indøvede i Brug af Vaaben, men ogsaa vel bevæbnede. De foregive, at deres Dødsfærd kun ske for at paradere ved festlige Leiligheder, men Hovedhensigten er, naar den belejlige Tid kommer, at være færdige paa sine Lederes Kommando til at erobre dette Land for Paven. Disse Selskabers Medlemmer udgjøre allerede over en halv Million.“ (D. og D.)

Bekjendtgørelse.

Pacific Distrikt af den norske Synode holder, om Gud vil, sit aarlige Møde i Parkland ved Tacoma, Washington fra 15 til 21 Oktober. Forhandlingsgjenstande: 1) Kirken og dens Gøder; 2) om Mission (den indre) Præster, Repræsentanter og Gæster anmodes om at melde sig betids til Rev. T. Larsen, Parkland, Pierce Co. Wash. Den 14. Oktober holdes Indvielse af Pacific Lutheran University, hvortil alle venligst indbydes.

Da der samtidig holdes Interstate Fair i Tacoma, vil alle tilreisende haade til Indvielsen og Synodemødet maatte kunne reise for nedsat Pris paa Jernbaner og Dampbaade.

J. Johansen, Sekretær.

Lutheran University

tilbyder efter 25de Oktober Gutter og Piger god Undervisning i 4 Kursuser: „Normal“, „Business“, „Literary“ og „Scientific“ samt Musik og Sang.

Dygtige Lærere er fikrede, deriblandt en Amerikaner, som er Lutheraner og en høit anbefalet erfaren Skolemand; og Pastor Sperati er vel kjendt som Musiker.

Ingen bestemte Forlundskaber kræves for Optagelse, kun at man vil spie sig i Skolens Regler og lære noget, hver kan vælge sine Fag.

Kost og Logis i optarmede og ventilerede Værelser koster fra \$2.25 til \$3. samt \$1. i Skolepenge pr. Uge. For Undervisning i Musik betales særskilt. Disiplinerne holder sig Sengslæder og Bøger.

Hvad en Discipel betaler over \$20.00 for billigste Ticket til Tacoma, tilbagebetales ham af Kostpengene i 3 Terminer paa Stolen.

En paalidelig og kristeligfindet Dame har Tilsyn med Børnene i den norsk-engelske Religionskoleafdeling. I Skolepenge og for Bærelse betales der 45 Cts pr. Uge. Kostpenge for Børn indtil 12 Aar er \$1.25 og for Børn over 12 Aar \$1.50 pr. Uge.

Fra Tacoma naar man Luth. University paa Jefferson Ave. Streetcar og Lake Park Motor.

B. Harstad.

Parkland, Pierce Co., Washington.

Angaaende Prisnedsættelse

for dem, som vil bivaane Pacific Luth. Universitys Indvielse og Synodemødet, kan jeg nu oplyse at, Northern Pacific og Great Northern R. R. følger nu i Interstate Fairtiden, Roundtrip-ticket til Tacoma for En og en Femtedel, og den gjælder til 1ste Nov. Det samme gjælder og de Dampskibe, som faaar i Forbindelse med disse Linjer. De som kommer saa langvejs fra som 300 Mil kan kjøbe Roundtrip-ticket for 1 Guldsfare.

Prisnedsættelsen gjælder dog ikke det fjerne Østen. Bug et Soud Dampskibslinjes Agent lovede mig, at man nu i Fair-tiden kunde reise med deres Skibe til Halvpris.

(2 p. 8)

I Nærheden af Northern Pacific Depot i Tacoma tager man med Jefferson Ave. Street Car til Center Str. og derfra med Motor-linjen til Parkland.

Motor Cars leave Center Str. 10:00 A. M. 2:20 P. M. og 6:20 P. M., tilbage igjen til Tacoma saamange Gange om Dagen. Street Cars gaar hver 20 Minuter.

„Take Jefferson Ave. Car 20 minutes prior to train time

Ombord paa Street Car kjøbes Ticket til Parkland. Konduktøren der vil give Transferticket for Motor-linjen.

Glem ikke at minde ham der om, hvis han skalde glemme det. Vil man tilbage tilbage samme Dag, kjøbes Round-trip-ticket for 30 Cts., ellers er Prisen 20 Cts., hver Vej. T. Larsen.

P. S. Om Disciple, som betaler Guldsfare hid, kan faa Reduction, naar de reiser hjem igjen, kan jeg ikke sige endnu.

Velkommen.

Som bekjendt er det Bestemmelsen, at Pacific Luth. University skal indvies førstkommande 14de Okt. samt at Pacific Distrikts første Synodemøde skal holdes der de øvrige Dage i den Uge og slutes med Fests gudstjeneste den følgende Søndag.

Parkland Menighed og Pacific Luth. Univ.-Association indbyder derfor alle, som kan komme, og som gjerne vil dele vor Glæde, til at overvære denne dobbelte Fests. Alle Venner, Mænd, Kvinder og Børn, baade østen- og vestenfor Bjergene er herved ventligt indbudne, og vi lover alle, som i rette Tid melde sig, frit Ophold her under Indvielsen og Synodemødet, paa den ene Undtagelse nær, at paa Indvielsesdagen vil Middag blive serveret i eller ved Bygningen for 20c for Børn og 10c for Børn.

Baade Præster, Repræsentanter og Gæster, som agter at komme hid ved denne Leilighed, bedes at melde dette inden 1ste Okt. til

Rev. T. Larsen.

Parkland, Pierce Co. Wash.

Angaaende „reduced fare“ paa Jernbaner og Dampskibe vil Underretning gives senere. Interstate-Undstillingen i Tacoma, som egentlig aabnes imorgen, vil vare til 1ste Nov.

I Nærheden af Northern Pacific Depot i Tacoma tager man med Jefferson Ave. Street Car til Center St. Depot og derfra med Motorline til Parkland. Parkland, Wash. den 28 Aug. 1894. T. Larsen.

Et og Undet.

Betalingen for Kost og Undervisning ved Stolen burde jo helst ydes i Penge, men Penge er vanskelige at opdrive i disse Tider, og vi maa have Disciple, ellers saar vore mange gode Lærere intet at bestille. Nogle have bedt om at faa arbejde for Kost eller Skolepenge. Det vil vi gjerne tilse, naar det lader sig gjøre, men det er ikke saa ligt. Det maatte jo være nødvendigt Arbejde, hvortil der ellers maatte leies særskilt Hjælp, og saadan An-

ledning til at arbejde burde gives ikke netop til den første, som bad derom, men til den fattigste.

Forresten er der andre Uddele, som under slige Omstændigheder til dels kan benyttes. De, som gjerne vil faa sine Børn paa Skolen, men ikke har Penge nok dertil, kan sende andre Ting: Smør, Kjød, Fæls, Slagtekvæg, Svin, Schingles, Mellesjor, Hønsesad, Hø, Havre osv. Vi kan naturligvis ikke haandlere store Mængder af disse Varer, men noget deraf trænges ved Skolen, og det Dørlige blir det vel Raad til at faa so'gt. Det følger af sig selv, at Uffenderen selv betaler Fragten. Han burde egentlig ogsaa lægge noget til, da det i Regelen vil volde baade Bryderi og Pengesudlæg at modtage Betalingen paa den Maade.

Hospital. Parkland har ingen Læge og har hidtil været et daarligt Sted for en Mand af den Profession. I midlertid vil det neppe være forsvarligt at samle en Skare af Elever her ved Skolen uden at sørge for at stoffe dem let Afgang til Lægehjælp.

Vi har ogsaa underhandlet med en brav og dygtig Doktor, og han synes ikke at være uvilig til at flytte til Parkland. Forhaabentlig kommer han til at gjøre det. Han har været meget heldig og er svært afholdt der, hvor han boir.

Nu har det vist sig, at der hvert Aar kommer Folk fra Øien, som haaber, at dette mildere Klima skal hjælpe paa deres Helbred, og der er ikke saa, som virkelig har havt Gavn af Forandringen. Flere saadanne har da ogsaa søgt hid til Parkland, som med Rette kan ansees for at være et af de sundeste og rjønnesse Steder i vestlige Washington. For slige sygelige Folk vilde det ofte være særdeles godt, at der var en dygtig Læge paa Stedet og ligeledes, at der var Anledning til at faa passende Bolig og Pleie i Tilfælde af, at de ingen Sægtninge havde at stoppe hos. Havde Skolen en Læge boende her, og der kom Patienter, som trængte dertil, saa vilde det være forholdsvis let at sætte istand nogle Bærelser i Bygningen, som kunde benyttes af de Syge. Disse Bærelser maatte da være saa langt som muligt borte fra den Del af Bygningen, som bruges af Disciplene, at de Syge ikke skulde forstyrres. Saadan kunde man ordne det indtil videre, og hvis det da viste sig, at der her paa Stedet var Trang for en slig Anstalt, saa vilde der vel blive Anledning senere til at bygge et Hospital.

Bore Lærere. Det er rimeligt, at man gjerne vil vide lidt om de Lærere, som skal arbejde her.

Foruden Skolens Bestyrer Past. W. Hærstad og en anden som ikke kommer til at udrette stort, er der ansat tre Lærere og en Lærerinde.

Missi Sophia Petersen, Medlem af Past. Hovdes forrige Menighed, har en 6-8 Aar holdt Skole i Wisconsin og derefter besøgt „Northern Ind. Normal School“ i Valparaiso, Ind. i to Aar, hvorfra hun for to Aar siden graduerede med udmærket Karakter. Siden har hun ogsaa været beskæftiget med Skolegjerningen.

Mejer Brandvig er fra Story County, Iowa. Han har faaet sin Uddannelse ved Iowa Agricultural College eller *School of Science*, i Ames, Ia. Han har vare

Lærere ved vor Normal Skole i Scioux Falls og har desfra faaet godt Vidnesbyrd som Lærer.

W. H. Schaan graduerede i 1878 fra Roanoke College W. Virginia, studerede senere et Aar Theologi, har i mange Aar virket som Lærer ved forskjellige Høiskoler, deriblandt ogsaa som Bestyrer af en Normal Skole i West Virginia, hvorfra han har særdeles gode Vidnesbyrd. Han er vel hjemme i Sprog men især i alt, som hører hen under Business, saa at vi i ham har en, som kan bestyre baade *Normal* og *Comercial Courses*. Han er fuldblods Amerikaner, baade hvad Herkomst og Uddannelse angaar, Miss Petersen og Prof. Brandvig er fødte af norske Forældre, men har fuldstændig amerikansk Uddannelse.

Pastor Carl O. Sperati er kaldet til Lærer i Musik, og vi haaber sikkert, at han ogsaa kommer til at modtage Kaldet. Han er allfor vel bekendt som Musiker til at vinde noget ved en Abesaling her.

Nu kan Læreren selv mønstre dette Lærerepersonale og se, om ikke her bydes alt, hvad man med Rimelighed bør vente af en Skole, som just skal trække paa sig sine Barneflo.

„Hvad kan man lære ved denne Skole?“ spørger vel en eller anden. Det er ogsaa ganske naturligt, at man vil have Rede derpaa; thi det er for at lære noget bestemt, at man gaar paa Skole.

Nu—hvis ikke et usorubstet Uheld skulde indtræffe, og hvis vi ikke selv er blevet bdragene i Balget af Lærere, saa kan vi trygt love følgende:

Engelsk. Grundig Undervisning i Læsning, Grammatik og Rettskrivning samt en aldeles ren og fuldstændig amerikansk Udtale af Sproget. Dette er noget, som Amerikanere lægger megen Vægt paa.

Matematik, Arithmetik, Algebra og Geometri. Geografi. Bolun og fysisk. Den fysiske Geografi behandlet, saavidt muligt, som ren Videnskab uden Bantrens uvidenskabelige Visninger.

Historie. Forenede Staters og Verdenshistorie samt Bibelhistorie.

Bookkeeping og ellers, hvad der hører til et *Commercial Course*.

Pedagogics og, hvad der forresten hører med, til Uddannelse af Lærere i Commonskolen.

Sprog (foruden Engelsk). Norsk, Tydsk, Latin og Græsk.

Fysiologi.

Musik. Sang og Spil paa Orgel, Piano og andre Instruementer.

Religion vil der blive meddelt Undervisning til samange, som maatte ønske det, og alle vil blive opfordret til at deltage deri. Denne Undervisning vil blive meddelt paa norsk eller engelsk eller begge Sprog, efter som det maatte ansees nødvendigt eller hensigtsmæssigt, og den vil blive afpasset efter Disciplenes forskjellige Behov fra Barne skolen opover til saadanne, som, fordi de herude ikke har Udgang til et noget bedre, søger hid for at uddannes til Lærere i Religions skolen.

Andre Personer f. Ex. Nykommere, som gjerne vil lære engelsk, men vanskelig kan følge med i Klasserne, vil faa Anledning til at lære Sproget paa en for dem mere praktisk Maade. En Vintertermin anvendt saaledes, naar de ellers ikke har noget Arbejde, vilde blive dem til stor Nytte.

Enhver Discipel kan vælge sine Fag, forsaavidt dette kan ske uden Skade for Skolens Arbejde forresten.

Et Overblik.

(Indsendt)

Engang i Fortiden brød Muhamedanismen som et Straffens Nis fra Gud ind over den orientale Kirke.

Protestantismen var i sin Tid den velsortjente Dom over Pavedømmet, og Rationalismen, d. e. Forstandens Herredømme over Troen, er Dommen over den sykkende Protestantisme. Saaledes har den guddommelige Retfærdighed laaben baret sig i store Træl i Kirkehistorien i Tidens Løb.

Den ældre Rationalisme er imidlertid nu trængt i Baggrunden; ved den napoleonste Tids Videlser bleve Forster og Folk førte tilbage til Gud og atter henviste til den kristne Tro. Der indtraadte med Napoleons Fald en stor aandelig Renselse; i alle Dele af Kristenheden var en ny kristelig Livsbevægelse at fornemme; man haabede paa en blivende Gjenoprettelse af det kristelige Sindelag og den kristelige Livsorden; men Bantrens Aand er lig hint gaadesulde Dyr i Aabens: 17, 8; „det, som var og er ikke, endog det er.“

Denne Aand strømmes tilbage i sin Hule Gang paa Gang, den bliver erklæret for død og anset for død, og pludselig er den der igjen—og altid en værre Skikkelse end før. Efter Rationalismens Hensjoven er den atter opvaagnet som Panteisme. Bantrens nuværende Afgud er den „filosofiske Dybsindighed.“

Den videnskabelige Stokthed med sin forsængelige Indbildning om at kunne begribe alt, udgrunde alt med Menneske-aandens naturlige Kræfter, at ville raade alle Gaader, tolke alle Hemmeligheder, at kunne konstruere Gud selv—saavel som Verden—denne Daarfskab er Bantrens Faldgrube.

Netop deraf opstaar ikke blot en Tvivlsyge, men en ligefrem Branglære, og denne Branglære er Menneske-aandens Forgubelse—Stabningen sættes over Skibren—, idet Menneske-aanden opfattes som Naturaand og Verdenssjel. Med et Ord: Panteisme er Nutidens store Branglære og sødes af den nyere Rationalisme.

Den ældre Rationalismes ædleste Repræsentant var Kant, og Panteismen, som i det 17de Aarh. blev bragt i en videnskabelig Form af den sadducæiske Jøde, Spinoza, blev senere af Schelling forkyndt som Løsning paa Verdensgaader, og af Hegel udarbejdet til et al Videns omsluttende, System. Ogsaa den tyske Panteisme forholdt sig en Tid lang venligt til den kristelige Overlevering, men efter Hegels Død og efter Straußs Opræden 1835 har den først ret egentlig aflæret sit Væsen, og vist sit fædellige Forhold til Kristendommen.

I de sidste 40 @ 50 Aar har den tyske Literatur overtaget den Rolle, som for 100 Aar siden var tilfaldet den franske: nemlig at udbrede Bantren i dens nye Skikkelse og Literaturen i de forskjellige Lande udøver nu paa Grund af den lettere Samfærdighed en indbyrdes B. gelvirkning til Skade for alle Folkestag; der udbanner sig en Verdensliteratur, idet de betydeligste Arbejder fremtræde omtrent samtidigt i de forskjellige europæiske Sprog.

Renans aflyselige Roman om Kristi. Liv som er øst af tyske Kilder, er endog saa udkommen i det tyrkiske Sprog.

Kinas og Japans ældgamle Riger have aabnet deres Porte for den europæiske Indflydelse, og man maa meget betrykte, at de optage langt mere af den antikristelige end af kristelige Aand; ja Follene, som skulde oplyses af de kristne, Jøderne, Muhammedanerne og Hedningerne blive forgiftede og fordærvede ved Frugterne af det forbudne Træ, som fralsidne kristne rækker dem.

Og hvem tør vel nægte, at her foreligger en umaadelig Fællesskyld, hvori Alle have Del, og som Ingen kan sige sig fri for. Det er derfor Lærernes Opgave at forkynde den kristelige Sandhed usorfalsket og med Kraft i dens Klarhed og Dybde, i dens Sammenhæng og i Overensstemmelse med det mangelfuldt aandeligt Foredrag af den kristelige Lære har givet Anledning til mangfoldige Branglærdomme. Og medens vi afløre, hvilke forfærdelige Følger Branglærdommen have, maa vi vogte os for en falsk Mægling, for ikke at svække Sandheden, samtidig med, at vi skaane deres Uværdighed, som ere henfaldne deri; thi ellers naaes Maalet ikke. Sjælesaren maa ikke stjules, og en falsk Kjærlighed maa dog ikke tilbageholde den alvorligste Advarsel; thi da blive vi selv skyldige i Sjælens Fordærvelse.

I forskjellig Dragt er Bantren fremtraadt, men dens Væsen er det samme til de forskjellige Tider. Kristusfor-nægtelsens Synd er den samme, hvad enten den fremtræder i poetisk og videnskabelig Klædning eller som raa Bespottelse af de Uvidende og Bankundige.

Anledningen til denne aandelige Synd er mangehaande, og Friselskerne ere mægtige; men de ophæve ingenlunde den enkelte Kristens Ansvar, som hengiver sig til Forvildelsen.

Ogsaa Hedenstabet var en uhyre Magt og bebaarede med sine Mytter og urene Fester de Enkelte; men alligevel bevidner Apostelen oversfor Hedningerne, at de vare uden Undskyldning; idet de unddroge den sande Gud deres Tilbedelse; og meget mindre har da den kristne en Undskyldning, naar han overtræder Daabspagten og forlaster den kristne Tro. Det staar ham ingenlunde frit for at betragte sin Kristendommen som ikke tilværende og erklære sig selv for en Hedning, og at forlange at blive behandlet som saadan. Kristendommens Belgjerninger omringe ham paa alle Sider, og han faar Del i disse, enten han vil eller ei, saa Ingen kan blive uberørt af Kristendommens Aand uden paa Grund af Modvillie, og Gud vil ikke lade sig spotte; Sandhedskilderne ere altid tilgjængelige, nemlig den hellige Skrift og Kristi Lære.

Kristus selv faste meget alvorligt om sin Tids Bantrende, nemlig Sadducæerne, og han henviser dem til „Moses og Profeterne, lad dem høre dem“ Luk: 16, 29—31.

De havde kun Moses og Profeterne, men vi have desuden Apostlerne og det nye Testaments Profetier.

Den, som ikke agter Sandhedens Stemme i den hellige Skrift, har ingen Udvei; han kan forlange Under og Beviser, men han faar dem ikke; thi Herren vil ikke gaa videre i sin Raade, end han har gjort, da det vilde krænke hans Retfærdighed. (Mere.)

Himlene fortælle Guds Ære.

* o *

Hvo vil kunne udgrunde det, som er fjært fra os, og som ligger dybt skjult? — saaledes spurgte engang hiin Oldtidens mægtige Fyrste, til hvem Sydens Dronning kom fra sit fjertliggende Rige, hidloftet af Nygtet om hans Wijsdom. Dengang havde Mennesket knapt endnu prøvet sin Lands Kræfter ved en dyberegaaende Granstning af Naturens Frembringelser; men efterhaanden udviklede hans Trang til Kundskab sig, og store Lande have altid efter bedste Gode stræbt efter at tilfredsstille denne Trang. Allerede fra den tidligste Oldtid har hvert Aarhundrede efterladt nogle Frugter af sine Undersøgelser, som et sølgende atter kunde drage Nytte af, og fremfor Alt i de sidste Aarhundreder har man til Menneskeflægtens Ære gjort store Fremskridt i Kundskab og Videnskab. Overmaade Mange gif allerede forud for os ad Sandhedens og Erkjendelsens Vej og samlede en uberegnelig Kundskabskat, der tilfaldt os som den skjønneste Arvelod efter vore Fædre, og hvilken vi vide at ære som Frugterne af Menneskenes aartusindlange, rastløse Forsten.

I vort Aarhundrede har Mennesket, mere end nogensinde forigen, anspændt sine Landsevner, og derved som med et Tryk-slag kaldt nye Videnskaber til Væde og modnet andre fra Barndommen til den fuldvogne Alder. Saaledes staae vi nu paa et Trin i Kundskabens og Videnskabens Rige, hvis Bestigelse selv for Oldtidens ophsiede Wijsmænd maatte synes aldeles uopnaaeligt. Men trods alle disse Fremskridt søle vi os mere end nogenstade hendragne til det Spørgsmaal, som engang i Bevidstheden om den menneskelige Afmagt opstod i Salomons Sjæl. Bistnok et mærkeligt Spørgsmaal! saa betydningsfuldt for vor Selvkundskab — saa vel skiftet til at føre os op til Alskabningens Kilde! Jo videre Mennesket kom i sin Stræben efter at udgranske Naturen, desto mere udstrakt synes ogsaa for hans Blik Omraadet af det, der var uilgængeligt for hans Videbegjærighed. Ethvert Fremskridt førte ham til nye uafsørede Hemmeligheder, hvis Tilværelse han ikke engang tidligere kunde ane; enhver Udvidelse af hans Kundskab forstørrede den umaadelige Mark for hans Granstninger, som han forgjæves stræbte efter at bemestre sig ved Hjælp af sin Forstand. Altid klarere, altid tydeligere udfoldede Naturens umaadelige Rigdom og Skabningens Uendelighed sig for hans Øine, og jo mere hans Videns og Erkjendelses Grændser udvidede sig, desto snævrere syntes de at blive i Forhold til det, der endnu stod tilbage for ham at kende og at vide. Naturgranstningen har givet os Beviset for vor Lands Adel og for dennes himmelske Udspring. Den har hævet os i vor egen Agtelse; den har viist os, hvilken Udvikling vi kunne tilegne os; men den har ogsaa bestandig tydeligere og kraftigere opfyldt os med Følelsen af vor Fattighed og vor Afmagt, ligeoverfor den, der byder som Herre og Skaber over Alt, hvad der udfolder sig for vore Øine....

Astronomernes Begreber om Verdensaltets Bygning vise os ikke Astronomien i det gunstige Lys; men dog kunne vi billigtviis ikke undres over, at Mennesket endnu ikke har seet sig istand til at udgrunde det umaadelige Verdensalt, hvilket han først i det sidste halve Aarhundrede har fordrifet sig til at betragte fra et videnskabeligt Standpunkt. Ved siden af alt det Tvivlsomme, der endnu venter paa sin Forklaring, har Astronomien dog lært os meget Træffende og Skjönt ogsaa i Henseende til det store Verdensalt; hvad vi vide er nok til at lade Mennesket søle sin Fattighed ligeoverfor ham, hvem Alt, baade Levende og Dødt, flyder sin Tilværelse. Vi maae gribes af Beundring og Tilbedelse ved Tanken om en Gud, hvis Herredømme udstrækker sig over et saa umaadeligt Omraade og over saa mange Millioner Sole, der allerede have aabenbaret sig for det menneskelige Øie; men ligesaa uendeligt som Guds Væsen er det uendelige Verdensrum, hvorover han hersker. (?) De Millioner Sole, som vi at kalde det synlige Verdensalt, hvis Natur selv ikke den pleie dybsindigste Forstand kan udgrunde, hvoriblandt hele Solsystemer forsvinde for os som en ubetydelig Prik, er formodentlig kun et eneste forgjængeligt System af Legemer, og det er derfor i Sammenligning med det uendelige Rum mindre end et Sandkorn i Øien eller en Draab i Oceanet. Hvad enten vi med vore stærkeste Mikroskopter have naaet Grændserne af det Mælkevejsystem, hvortil vi høre, eller ikke, saa kan vort Øie dog ikke trænge igjennem de uendelige Dybder; men vi maae vide, at der, hvor vore Sandseredskaber ophøre at vise os noget Begreb, der ere dog ikke Skabens Grændser. Vor Land er meget for svag til at kunne fatte Begrebet Uendelighed, og hvilke Forestillinger vi end forsøge at danne os om det uendelige Rum, ville vi dog søle, at vor dristige Phantasi er betydningsløs lige overfor denne Virkelighed. Dog var det ikke frugtesløst, at Almagten forundte os Udgang til Forgaarden i dens Helligdom, i hvis Allerhelligste vi sørt i en kommende Tilværelse ville blive indviede. Har vor Betragtning af Himlen opnaaet sit høieste Maal ved at udøve en foræblende Indflydelse paa os og ved at drage vor Tanke fra det store Værk til dets ophsiede Skaber og Opholder, da vil den Overbeviisning blive levende i os, at Almagten er uendelig, og vi ville ikke formaste os til at troe, at Alskabningen er indeluttet indenfor en Kred, hvis Grændser vi kunne naae med vore Sandseredskaber. Det uendelige Rum, som omgiver det for os synlige Verdensalt, kan efter vore Begreber ikke være tomt. I det uendelige Dyb, langt udenfor de sjerne Grændser, hvor Solene forsvinde selv for vore stærkeste bevæbnede Øine, hvor vor Land ikke mere kan trænge hen, maa Skabens Tilværelse dog aabenbare sig gjennem hans Almagts Værker.

(Af F. Kaiser, Professor i Astronomi ved Universitetet i Leyden i Holland.)

Et Blad af Bibelen.

En Missionær i Birma seirede sig en Aften i Nærheden af en liden By. Her hørte han Bønner paa birmansk, og til sin Forundring hørte han hverken Buddhas eller nogen anden Afguds Navn, men vor Herres Jesu Navn. Han blev saa meget mere overrasket, fordi vidste, at ingen Missionær eller hvid Mand havde været der. Han spurgte da Indbyggerne, hvorledes Evangeliet var kommet til denne By, og erfarede nu, at Høddingen nogle Aar forud havde været nede i en anden By flere Mil derfra og der kjøbt Hødevarer, hvilke var indkøbte i et birmansk trykt Papir. Dette Papir var et Blad af Bibelen. Han læste det, og da han længe havde ønsket at komme fra Synden, glædede han sig ved paa dette Blad at finde Budstabet om en Frelser, som er Guds Søn og i Stand til at rense fra Synden. Han sammenkaldte sine Venner og læste dette Stykke af Ordet for dem. Ordet gav Lyk og da denne Missionær fandt dem, havde de i seks Aar været til Synderes Frelser.

(Kinamissionæren)

Den Magt at forlade Synden er saaledes intet Andet, end at en Præst, ja, hvis det er fornødent, hvis der ikke er nogen Præst, ethvert Kristenmenneske kan sige til den Anden, om han ser ham bedrøvet og ængstet i sine Synder: Vær frimodig, dine Synder ere dig forladte. Den, som modtager og tror dette som et Guds Ord, ham ere Synderne sandelig tilgivne. Men hvor Troen ikke er, hjælper det intet, om saa Kristus og Gud selv sældte Dommen; thi Gud kan ikke give nogen Forladelse, som ikke vil have den. Men den vil ikke have den, som ikke tror, at den er givet ham. En Præst opløser i Sandhed Synden og Skylden; men han formaar ikke at give Synderen den Tro, som modtager Forladeser; der maa Gud give. Alligevel er Forladesen saa fuldelig sand, som om Gud selv havde ubladt den, enten den nu gribes af Troen eller ikke.

(Luther.)

Præsternes Adresser i PacificDistrikt.

Carlo A. Sperati, New Whatcom, Wash.
 E. C. Foss, Starwood, Snohomish Co. Wash.
 Carl Hoel, Everett, Wash.
 J. J. Kvam, 1638, Twelfth Street, Seattle Wash.
 W. Garstad, Parkland, Pierce Co, Wash.
 T. Larsen, Parkland, Pierce Co, Wash.
 N. Christensen, Parkland, Pierce Co, Wash.

E. Vallestad, 1522, B. Street, Tacoma Wash.

L. Nissen, 812 Gr. Ave, Astoria, Oregon, ligeoverfor Finne Kirken.

T. Tønnesen, Cor. E. Grant & 10th St. Portland, Oregon.

R. Pedersen, Silberton, Marion Co, Oregon
 D. Otersen, 702 Fifth Street,ureka, California.

D. Grønsberg, 1631 Howard Str, San Francisco Cal.

J. S. P. Dietrichson 1371 Tenth Street Oakland, Cal.

J. Johansen, Box 487, Fresno, California
 J. C. Møhl, Haywards, Maemba Co. Cal.

Metropolitan

Savings Bank.

Incorporeret 1887.

Theaterbygningen Bjør't af 9 og 10 St.

Aaben daglig fra Kl. 10. til 8.

Tordag fra Kl. 10. til 12 og 6. til 8. Aften.

Indbetalt kapital	\$100,000
W. W. Caesar.	President.
C. W. Cnos.	V. President.
C. S. Selvig.	Cashier
J. D. Vandervilt.	Ass't Cashier.

Directors.

Downer C. J. Stiles, C. W. Briggs, J. W. Anderson
 G. L. Holmes, Theo. Doomer, Geo. P.
 Eaton, P. V. Caesar, C. W. Cnos,
 Jas. Le S. Johnson.

6 per et Rente

Renterne udbetales kvartalsvis i Januar, April, Jule og Oktober. Pengene udblaanes paa længere Tid samt paa maanedlige Betalingsvilkkaar. Anvisninger paa alle Stedri i Europa. De skandinaviske og det tyske Sprog tales.

|—|—|—|—|—|—|—|—|—|—|—|—|—|—|—|—|—|—|—|—|—|—|—|—|—|—

Tko og Høveler

Til billigste Priser og af beste Sort hos
 S. Olsen, 1109 Tacoma, Av., Tacoma.

Gaa og se dig ud, hvad du ønsker. Med med de nye Priser," siger S. Olsen. Herald anbefaler paa det bedste.

The Lutheran University Herald.

udkommer to Gange om Maanedben og koster forskudsvis 50 cents per Aar.

Alt, som vedkommer Bladets Redaktion, sendes til N. Christensen—Betaling for Bladet, Bestillinger, Ovsigelser o. s. v. sendes herefter til Rev. T. Larsen, Parkland, Pierce County, Washington.

Subskribentsamlere faar paa 5 betalende Abonnenter den 6te rit. Send ind straks Penges for en Aargang, 50 Cents.

Entered at the post-office at Tacoma, Wash., as second class matter.